

El robot 1233453

En un poble petit, entre una fleca i una plaça plena de til·lers, vivia un robot que es deia 1233453.

Com que el seu nom era una mica llarg, tothom li deia Tres.

En Tres tenia sis anys. Feia sis anys que l'havien engegat per primera vegada i, des d'aleshores, s'havia dedicat a ajudar la gent.

Cada matí, quan el sol tocava la seva antena, obria els ulls de llum blava i deia:

—Bip-bip! Qui necessita ajuda?

Un dilluns, la senyora Margarida no podia portar totes les bosses del mercat.

—Jo us ajudaré! —va dir en Tres.

Va estirar els braços metàl·lics, va carregar les bosses i les va dur fins a casa seva.

Després va trobar en Jan davant de l'escola. Una roda de la seva bicicleta s'havia afluixat.

—Jo t’ajudaré! —va dir en Tres.

Amb un dit tornavís, va collar la roda en un moment.

Més tard, el gat de la flequera va pujar a un arbre i no sabia baixar.

—Jo t’ajudaré! —va dir en Tres.

Va allargar les cames com dues escales i va baixar el gat amb molta cura.

En Tres va continuar ajudant tot el dia. Va regar les flors de la plaça, va recollir una pilota que havia caigut al rierol i va trobar les ulleres de l’avi Miquel sota un banc.

Però, quan començava a fer-se fosc, va sentir un soroll estrany dins del pit.

—Bip… bip… biiip…

La llum de la seva antena va començar a parpellejar. En Tres va voler caminar, però les cames no li responien.

—Qui necessita… aju… da? —va murmurar.

I es va asseure a terra.

La senyora Margarida va ser la primera a veure’l.

—Ara ets tu qui necessita ajuda.

De seguida va avisar els altres. En Jan va anar a buscar les seves eines. La flequera va portar una manta. L’avi Miquel va trobar el carregador d’en Tres, que havia quedat oblidat al seu taller.

Entre tots, van connectar-lo a una presa de corrent.

Al cap d’una estona, la llum blava de la seva antena es va encendre.

—Bip-bip! —va fer en Tres—. Ja torno a funcionar!

Tothom va aplaudir.

—No sabia que jo també podia demanar ajuda —va confessar el robot.

—Tothom en necessita alguna vegada —va explicar la senyora Margarida.

L’endemà, en Tres va tornar a sortir al carrer. Va ajudar a escombrar la plaça i a reparar una joguina. Però, quan la seva bateria va començar a baixar, es va aturar.

—Ara descansaré una mica —va dir.

En Jan li va guardar un lloc al banc. La flequera li va portar una tassa plena de cargols cruixents, que eren la seva llaminadura preferida.

En Tres va mirar totes les persones que havia ajudat i va comprendre una cosa important: ajudar no volia dir fer-ho tot sol.

Des d’aquell dia, cada matí alçava l’antena i preguntava:

—Bip-bip! Qui necessita ajuda?

I després hi afegia:

—Si jo també en necessito, ja us ho diré.